

POSTANOWIENIE

Dnia 10 lutego 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Pietruszyński

w sprawie **P.K.**

po rozpoznaniu na posiedzeniu w Izbie Karnej,

w trybie art. 535 § 5 k.p.k.,

kasacji Prokuratora Generalnego

od postanowienia Sądu Rejonowego w Łęborku

z dnia 25 kwietnia 2024 r., sygn. II K 492/23 (II 1.Ko 393/24),

wydanego w przedmiocie zarządzenia wykonania zastępczej kary pozbawienia wolności,

na podstawie art. 535 § 5 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

**uchylić zaskarżone postanowienie Sądu Rejonowego w Łęborku i
przekazać sprawę temu Sądowi do ponownego rozpoznania.**

[WB]

UZASADNIENIE

Wobec P.K., wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Łęborku z dnia 29 listopada 2023 r., sygn. II K 492/23 orzeczono karę roku i 10 miesięcy ograniczenia wolności, zaliczając na poczet tej kary dzień rzeczywistego pozbawienia wolności.

Przedmiotowy wyrok, po uprawomocnieniu się został skierowany do wykonania. Na skutek uchylania się przez skazanego od wykonania kary ograniczenia wolności, Sąd Rejonowy w Łęborku postanowieniem z dnia 25 kwietnia 2024 r., sygn. II K 492/23 (II 1.Ko 393/24) na podstawie art. 65 § 1 k.k.w. zarządził wykonanie

zastępczej kary 231 dni pozbawienia wolności w zamian za niewykonana karę roku, 9 miesięcy i 28 dni ograniczenia wolności. Postanowienie uprawomocniło się bez postępowania odwoławczego.

Od tego postanowienia kasację na niekorzyść skazanego, w terminie wniósł Prokurator Generalny. W kasacji zarzucił rażące naruszenie art. 65 § 1 k.k.w. w zw. z art. 12c k.k.w. polegające na wymierzeniu skazanemu P.K. zastępczej kary pozbawienia w rozmiarze 231 dni w sytuacji, gdy wymiar orzeczonej prawomocnym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Łęborku z dnia 29 listopada 2023 r., sygn. II K 492/23, kary łącznej roku i 10 miesięcy ograniczenia wolności, do odbycia której pozostał skazanemu rok, 9 miesięcy i 28 dni i do której wykonania skazany nie przystąpił, obligował Sąd do orzeczenia zastępczej kary pozbawienia wolności w wymiarze 331 dni.

W konkluzji wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Łęborku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna.

Trafnie wskazano w kasacji, że prawomocne postanowienie o zarządzeniu wykonania zastępczej kary pozbawienia wolności jest orzeczeniem kończącym postępowanie wykonawcze we wskazanym zakresie i należy do grupy orzeczeń zaskarżalnych kasacją. Pogląd ten znajduje uznanie w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. postanowienia: z 3 czerwca 2014 r., IV KK 427/13, 18 października 2018 r., IV KK 392/17).

Wskazane postanowienia nie podlegają korekcie w trybie art. 24 k.k.w., gdyż dotyczą błędu natury prawnej, a nie nowych lub uprzednio nieznanymi okoliczności natury faktycznej.

Zgodnie z treścią art. 65 § 1 k.k.w. w przypadku uchylania się przez skazanego od wykonania kary ograniczenia wolności, sąd może zarządzić wykonanie zastępczej kary pozbawienia wolności, przyjmując w sytuacji wykonania części kary ograniczenia wolności, że jeden dzień zastępczej kary pozbawienia wolności jest równoważny dwóm dniom kary ograniczenia wolności. Z kolei przepis art. 12c k.k.w. wskazuje, że w kodeksie wykonawczym przyjmuje się, iż jeżeli kara lub inny

środek podlegający wykonaniu są określone w tygodniach, miesiącach lub latach. Tydzień liczy się za dni 7, miesiąc za dni 30, a rok za dni 365.

Skazanemu P.K. - zgodnie z treścią zaskarżonego postanowienia - (po stosownym zaliczeniu kary rzeczywistego pozbawienia wolności) pozostała do wykonania kara ograniczenia wolności w wymiarze roku, 9 miesięcy i 28 dni, a zatem powinna ona trwać 663 dni (suma 365 dni liczonych jako rok oraz 270 dni

(iloczyn 9 miesięcy po 30 dni każdy) oraz 28 dni. Skoro jeden dzień zastępczej kary pozbawienia wolności jest równoważny dwóm dniom kary ograniczenia wolności, zastępcza kara pozbawienia wolności orzeczona prawidłowo na podstawie przepisu art. 65 § 1 k.k.w. (z uwzględnieniem zapatrywania prawnego wskazanego w postanowieniu SN z 18.10.2018 r., IV KK 392/17) powinna wynosić 331 dni. Tymczasem Sąd Rejonowy w Łęborku orzekł 231 dni zastępczej kary pozbawienia wolności, a więc w wymiarze niższym niż przewidziany przez wskazany przepis prawa.

Uchybienie to miało bezspornie charakter rażący i istotnie wpłynęło na treść zaskarżonego postanowienia, gdyż z nieuprawnioną korzyścią dla skazanego określono wobec skazanego wymiar zarządzonej do wykonania zastępczej kary pozbawienia wolności na 231 dni zamiast prawidłowych 331 dni.

W końcu uzasadnienia wskazać nadto należało, że nieprawidłowość w obliczeniu wymiaru zastępczej kary pozbawienia wolności została zauważona w toku postępowania wykonawczego przez administrację zakładu karnego, która wystąpiła do sądu wykonawczego o usunięcie wątpliwości co do przeliczenia wymiaru tej kary na podstawie art. 13 § 1 k.k.w. Wniosek ten słusznie nie został uwzględniony przez Sąd Rejonowy w Łęborku postanowieniem z dnia 18 lipca 2024 r., sygn. II K 492/23 (II 1. Ko 393/24), ale z pewnością dał asumpt do wniesienia słusznej skargi kasacyjnej.

Z tych względów orzeczono jak na wstępie.

[WB]

